

EL TEMPS

González i la "dimensió cooperativa"

EL TEMPS 1-4-91 / PAIS / 29

EL TEMPS 1-4-91 / PAIS / 28

EL TEMPS 1-4-91 / PAIS / 25

EL TEMPS 1-4-91 / PAIS / 24

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomas, 4, 4rt. B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA. PRESIDENT: Rafael Mansanet. EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castany. CAP DE REDACCIÓ: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento. RÚBRIQUES: Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Josep M. Sanmartí.

COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolfo Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferrí, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel García, José Luis Guamer, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lluó, Assumpció Maresma, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, J.J. Pérez Benloch, Toni Picazo, Eva Piquer, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, Xúlio Ricardo Trigo.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo. PRODUCCIÓ: Francesc Selles, (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense previ permís de l'editor.

Dimecres dia 20 de març Felipe González, en el debat sobre l'"estat de la nació", feia el seu primer discurs com a president del "nou" govern acabat de formar. Un discurs, com ja és habitual en totes les declaracions presidencials, ple d'autosatisfacció, ple de reiteracions sobre coses ja dites, ple de crides al consens, pobre d'idees noves, i buit absolutament de qualsevol reconeixement dels propis errors o deficiències. El PSOE i el seu govern continuen aplicant de la manera més perfecta possible la millor de les polítiques possibles. Les altres forces polítiques, doncs, i la societat i la "nació" sencera, haurien de rendir-se davant d'aquesta evidència palpable, deixar de criticar el govern i el seu partit, i dedicar-se en cos i ànima a col·laborar sense reserves en una tasca tan alta i tan noble. Perquè qualsevol crítica i atac a la política d'aquest govern està per principi mancada de fonament: només cal escoltar o llegir com responen a qui no hi està incondicionalment d'acord.

S'ha volgut presentar, com a novetat del discurs presidencial, la idea del "pacte" llançada per González: un "pacte de competitivitat" i un "pacte autònom". Del primer, ja fa anys —no mesos— que en parlen, amb un nom o amb un altre. Del segon, també, a la seua manera: des de la LOHPA fins ara mateix, passant per tots els entrebancs, recursos al Tribunal Constitucional, retalls i invasions de competències, males cares i intents continus de mantenir i reforçar el poder de l'administració central. El president, ara, demana a les "autonomies" que mostren una "dimensió cooperativa, no només reivindicativa". La frase, dita des de la visió global de l'estat, des de la preeminència de l'àmbit estatal per damunt dels pobles i nacions que el componen, és insuperable, la *reivindicació* (de més poder propi, de més capacitat de gestió, de més recursos econòmics autònoms, de més espais i possibilitats de decisió) és una idea potser comprensible per raó dels "fets diferencials" etc., però fonamentalment dolenta, negativa i insolidària. La *cooperació* és una virtut positiva, útil i necessària. No s'explica, però, cooperació entre qui i amb quines condicions. ¿Cooperació entre els ma-

teixos governs i territoris autònoms, establerta lliurement per ells mateixos, o "cooperació" dirigida i controlada per i des del govern central en funció dels interessos comuns i superiors de la "nació", és a dir de la política del mateix govern? ¿Es tracta que bascos, gallecs, andalusos, catalans i valencians puguem establir entre ells, des d'una autonomia real, mecanismes de col·laboració en els camps que els interessin, o es tracta que des de Madrid tornen a marcar el camp de joc i les regles úniques? No és la mateixa cosa. I no cal ser malpensat per suposar que González pensava més aviat en la segona forma de "cooperació" que no pas en la primera.

Hi ha un fet ben important que, ara mateix, ho demostra: una mostra esplèndida de cooperació real seria l'arribada del TGV a Barcelona per la Jonquera, i la seua posterior prolongació fins a València o fins a Alacant. Pensant en els interessos reals i comuns de catalans i valencians (i també, perquè no, en els de Múrcia i Andalusia Oriental), i pensant en el dinamisme econòmic de tota l'àrea mediterrània (¿no volen competitivitat?), el projecte és molt més que raonable. Però no. Des de Madrid no es veu així: primer, el TGV anirà a Sevilla des de Madrid; després, haurà d'anar a Madrid des d'algun lloc de la frontera que no serà el camí de Perpinyà a Barcelona. Segurament l'exigència catalana del TGV deu ser una mostra d'allò que no s'ha de fer: reivindicar en comptes de cooperar. Per si calia confirmació, el president del Parlament Europeu, el socialista espanyol Enrique Barón, ha fet a València declaracions ben explícites en el mateix sentit: no té cap interès que ací arribe el TGV, ni creu que València siga bona candidata per al Banc Central Europeu, no li fa res admetre que en les negociacions d'entrada a la CEE van acceptar la discriminació de la producció agrària valenciana. Això sí, dóna bons consells, afirma que les nostres ambicions "són bones", i que "*si no puede ser en esta ocasión, será en otra*". Tot lliga perfectament: ells tenen la seua política, els seus interessos, les seues prioritats. Que poden ser molt diferents dels nostres. I llavors, entra la "cooperació".

